ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EDMOND HARAUCOURT

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ι ἥσυχος καὶ γεμᾶτος κέφι ἤμουν, Θεέ μου, καθὼς βρισκόμουν ζαρωμένος στὴ ζεστὴ γωνίτσα τοῦ βαγονιοῦ μου!

Ταξείδευα μὲ τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Νάντη κι' εἶχ' ἀνεβεῖ ἀπ' τοὺς πρώτους στὸ βαγόνι μου, χαροίμενος καὶ πηδηχτός, σὰν πρωτοτάξειδο ἀγοράκι. Σὲ λίγο μάλιστα ἡ χαρά μου διπλασιάστηκε, γιατὶ μτῆκε στὸ ἴδιο βαγόνι καὶ κάθησε ἀντίκρυ μου μιὰ χαριτωμένη, πολὺ—πολὺ χαριτωμένη κυρία.

Μὲ μιὰ τέτοια συνταξειδιώτισσα, μποροῦσα νὰ πάω, ὄχι σιδηροδρομικῶς, ἀλλὰ καὶ ποδαρόδρομο στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου...

—Φίνα! σκέφτηκα, ἱκανοποιημένος ἀπ' τὸν ἑαυτό μου. Θᾶχω παρέα εὐχάριστη τοὐλάχιστον, στὸ μακρυνό μου τὸ ταξεῖδι. Ὄχι βέβαια πρόστυχες ἀναποδιὲς καὶ κατακτήσεις τῆς στιγμῆς. Νά. Κουβεντοῦλα, ματιές, ἀστεῖα, χαμόγελα κι' ἄγιος ὁ Θεός. Γιὰ τὰ παραπέρα, ἐπὶ τέλους, ὅπου μᾶς βγάλει ἡ ἄκρη!

* * *

Σὲ λιγάκι σφύριξε τὸ τραῖνο κι' ἀρχίσαμε κι' ἐμεῖς μαζύ του νὰ χορεύοιμε ρυθμικά. Κύτταξα ἐνθουσιασμένος τὴν καστανομαλλοῦσα καὶ τρισχαριτωμένη συντρόφισσα τοῦ ταξειδιοῦ μου καὶ τῆς χαμογέλασα ἄθελά μου. Μὰ πρὶν προλάβω νὰ καλοσκεφτῶ πὼς μπορεῖ νὰ τῆς φαινόμουν ἀδιάκριτος κι' αὐθάδης, εἶδα μὲ ἄφθαστη χαρὰ ἕνα ἁγνὸ κι' ἀθῶο παιδικὸ χαμόγελο νὰ φωτίζη τὰ ὤμορφά της χείλη.

Ἦταν ἡ ἀτάντησί της στὸ αὐθόρμητο κι' ἀνυστερόβουλο χαμόγελό μου!

Τόλμησα τότε νὰ μουρμουρίσω μιὰ παρατήρησι δισταχτική:

—Σὰν κάτως γρήγορα πηγαίνοιμε, ματμαζέλ. Δὲν τὸ νομίζετε καὶ σεῖς;

Καθόλου δὲν ξαφνιάστηκε ἀπ' τὴν ἀπότομη ἐρώτησί μου. Ἀντίθετα, μὲ ὕφος φυσικὸ καὶ γεμᾶτο ἀπὸ ἀφέλεια ἐλκυστική, μοῦ εἶπε:

—Μὴ σᾶς παραξενοφαίνεται καθόλου τοῦ τραίνου ἡ γρηγοράδα. Σκεφθῆτε πὼς ταξειδεύοιμε μὲ τὴν ταχεῖα Παρισιοῦ—Μασσαλίας. Ὥστε;

Ναί. Ὥστε!... Δὲν ἔβγαλα πειὰ μιλιά. Ἄφησα τὰ καταγοητευμένα μάτια μου ν' ἀπαλοχαϊδεύουν, μὲ διάκρισι, τὸ ροδαλόχρωμο καὶ τσαχπίνικο πρόσωπό της. Δὲν χόρταινα νὰ τὴν καμαρώνω τὴ γλυκειὰ καὶ συμπαθητικὴ αὐτὴ κοπέλλα, μὲ τὰ πλούσια καστανὰ μαλλιά, τὰ ἁλικά της χείλη καὶ τὴ λεπτὴ μυτίτσα. Ἂς ταξεῖδεινα ὁλοχρονῆς μαζύ της!

Ἦταν τὸ χέρι ἑνὸς πυροσβέστη...

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἴσως στενοχωρημένη ἀπ' τὶς ἐπίμονες κι' ἀθῶες, μολαταῦτα, θαυμαστικὲς ματιές μου, ἀνασήκωσε τὰ κάταστρά της χέρια καὶ διώρθωσε ἀμήχανα τὶς μποῦκλες τῶν μαλλιῶν της.

Τόσο πολλὴ χάρι ξεχείλισε ἀπ' τὶς κινήσεις της ἐκεῖνες, ποὺ δὲν μπόρεσα πειὰ νὰ κρατηθῶ καὶ τῆς μουρμούρισα μὲ δυσκολοκράτητη λαχτάρα:

—Ζηλεύω τὰ κουκλίστικα χεράκια σας, ματμαζέλ. Θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος ἂν εἶχα, ἔστω καὶ γιὰ λιγάκι, τὸ ζηλευτὸ προνόμιό τους νὰ μπλέξω τὰ δάχτυλά μου στὰ μεταξένια σας μαλλιά.

—Ἀπαγορεύεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τολμηρέ μου κύριε, μέχρι νεωτέρας τοὐλάχιστον διαταγῆς! Ὑπομονέψτε λίγο. Πολὺ λίγο. Ὥσπου νὰ μοῦ δώσετε γιὰ πάντα... τ' ὄνομά σας!

Ἔσκασε στὰ γέλια ἡ παιδοῦλα, ξεστομίζοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λογάκια της κι' ἀναγκάστηκα, μὰ τὸ Θεό, κι' ἐγὼ νὰ τὴν μιμηθῶ μὲ τὴν καρδιά μου, δίχως νὰ μοῦ ξυνοφανῆ καθόλου.

Ἔπειτα δάγκασε τὰ χειλάκια της, σὰν νὰ μετάνοιωσε γιὰ ὅσα εἶπε, προσποιήθηκε ἀδιαφορία καὶ γέροντας λιγάκι πλάϊ γιὰ νὰ πάρη ἕνα κλειστὸ βιβλίο... ἔπεσε μ' ὁρμὴ στὴν ἀγκαλιά μου, σὰν κάποια τρομερὴ δύναμι νὰ τὴν εἶχε τινάξει. Συγχρόνως δυὸ σπαραχτικὲς κραυγὲς τρομάρας, ἡ δική της κι' ἡ δική μου, ξέσκισαν τὸν ἀέρα!

Τίποτε ἄλλο δὲν θυμοῦμαι ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή. Μαῦροι καὶ γοργοὶ ἴσκιοι πέρασαν ἀπὸ τὰ τρομαγμένα μάτια μου, κρότοι τρομακτικοὶ ἀκούστηκαν, τὸ μυαλό μου θόλωσε...

Ἔννοιωσα ἕναν πόνο τσουχτερὸ καὶ μονοκόμματο σ' ὅλο μου τὸ κορμί, σκοτάδια φωτερὰ στὰ μάτια μου. Σιγαλιὰ θανάτου πειὰ στὸ νεκρωμένο μου μυαλό. Κι' ὕστερα ἕνα χάος ἀτέλειωτο καὶ φριχτό...

Εἶχα λιποθυμίσει...

Ἔτσι τοὐλάχιστον τὸ κρίνω ἐκ τῶν ὑστέρων. Ἤμουν βυθισμένος σὲ σκοτάδια ἀπέραντα καὶ —παράξενο!— σὰν νἄννοιωθα λιγάκι τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ κατάστασι, στὴν ὁποία βρισκόμουν! Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο καὶ περισσότερο γλυστροῦσα σὲ γκρεμοὺς ἀπότομους, ποὺ μοὔφερναν ἀναγοῦλα στὸ ξερὸ καὶ πονεμένο μου λαρύγγι. Τόσο καὶ βυθιζόμουν σὲ πιὸ πηχτὰ καὶ πιὸ τρομαχτικὰ σκοτάδια, πηγαδιῶν δίχως βυθό. Τόσο κι' ἔννοιωθα τὸ κορμί μου νὰ τὸ καῖν φλόγες μαῦρες καὶ σκοτεινές!

Ἄνοιξα τέλος τὰ τσουρουφλισμένα βλέφαρά μου καὶ μισοκύτταξα γύρω. Μὰ δὲν διέκρινα τίποτα. Σκότος καὶ χάος...

Ποῦ ἤμουν, Θεέ μου; Τί ἔτρεξε; Τί μοῦ συνέβη ἔτσι ξαφνικὰ κι' ἔχασα μονομιᾶς τὴν αἴσθησι τοῦ κόσμου; Τί ἦταν αὐτὸ τὸ κρύο, τὸ παγωμένο, τὸ ξυλιασμένο καὶ μουσκεμμένο μὲ γλυστερὸ ὑγρό, ἀντικείμενο ποὺ κοίτοταν στὴν ἀγκαλιά μου, στὸ στῆθος μου ἐπάνω; Καὶ ἡ ὥρα περνοῦσε, ἀπαίσια κι' αἰνιγματική.

Ξανάνοιξα τὰ μάτια μου ἄλλη μιὰ φορά. Ἀμέσως; Ὕστερα ἀπὸ ὧρες; Δὲν ξέρω. Αὐτὸ ποὺ ξέρω εἶνε πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ διέκρινα κάπως τὰ γύρω μου ἀντικείμενα.

Καί... Καὶ μ' ἔπασε φρίκη ἀνείπωτη. Τρεμοῦλα κρυερὴ σπάραξε τὸ πληγιασμένο μου κορμί, σὰν εἶδα ποῦ βρισκόμουν καὶ τί βρισκόταν, ἄψυχο καὶ βουβό, στὴ ματωμένη ἀγκαλιά μου.

Τρεμούλιαξα σὰν εἶδα τὸ παραμορφωμένο κι' αἱματολουσμένο κεφαλάκι τῆς ἄμοιρης κοπέλλας τοῦ βαγονιοῦ μου νὰ εἶνε πεσμένο δίχως πνοὴ καὶ μιλιὰ στὸ στῆθος μου ἐπάνω.

Ἕνας ἀτέλειωτος σωρὸς ἀπὸ σανίδες τσακισμένες, σίδερα λυγισμένα, χῶμα, καπνὸ καὶ στάχτη μᾶς τριγύριζε. Εἴμαστε θαμένοι, κυριολεκτικῶς θαμένοι κάτω ἀπ' τὸν φριχτὸ αὐτὸ σωρὸ τῶν τσακισμένων καὶ χιλιοκομματιασμένων βαγονιῶν.

Εἴχαν συγκρουστεῖ δυὸ τραῖνα: Τὸ δικό μας μὲ κάποιο ἄλλο!

* * *

Ξαναλιποθύμισα ἄλλη μιὰ φορά; Δὲν ξέρω. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, εἶνε πὼς ἀνοίγοντας πάλι τὰ μάτια μου, ἔννοιωσα φῶς περισσότερο ἀπὸ πρίν. Ἄκουγα θόρυβους πιὸ καθαρώτερους ἀπ' τοὺς προηγουμένους, σὰν νὰ δουλεύανε τσεκούρια, σὰν νὰ βροντοχτύπαγαν κασμάδες καὶ τσαπιὰ καὶ σὰν νὰ μετατοπιζόντουσαν ἀπὸ παντοῦ, πλάϊ μου κι' ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, ξύλα καὶ σιδεριά.

Πασπατεύτηκα στὸ στῆθος καὶ σ' ὁλόκληρο τὸ κορμί μου. Κάτι τὸ χλιαρὸ καὶ γλυστερὸ κυλοῦσε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά μου καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας σκούντηξα μὲ φρίκη, μὲ ἀνείπωτη ἀτέχθεια, μὰ δίχως νὰ τὸ θέλω, τὸ ἄψυχο κορμὶ τῆς νεαρῆς συνταξειδιώτισσάς μου.

Τὸ σκούντησα γιατὶ τὄννοιωσα νεκρό! Καὶ σηκώθηκαν ἡ τρίχες τοῦ κορμιοῦ μου, σὰν ἔννοιωσα πὼς τὸ γλυστερὸ καὶ χλιαρὸ ὑγρὸ ἐκεῖνο, ποὺ κόλλαγε στὰ δάχτυλά μου, ἦταν αἷμα ἀπ' τὸ σπαραγμένο μου κορμί! Ξαναφώναξα, μὰ τοῦ κάκου. Δὲν μ' ἄκουγε κανένας.

Χτυποῦσε ἡ καρδιά μου καὶ μὲ πονοῦσαν τὰ μελίγγια.

Μούγκρισα ξαφνικὰ ἀπὸ ἀνείπωτη ἀγωνία καὶ τρομάρα, σὰν ἀντίκρυσα μπροστά μου τώρα ἕνα χέρι κατάμαυρο καὶ φριχτό, ματωμένο κι' αὐτὸ λιγάκι ἀπὸ μύριες γρατσουνιές, νὰ ψάχνη στὸ κενό, σὰν κάτι νἄθελε νὰ τσακώση!

Ἔσκυψα σὰν τρελλὸς νὰ τὸ δαγκάσω καὶ νὰ τὸ σπαράξω, ξετρελλαμένος ἀπ' τὴ φρίκη. Μὰ εὐτυχῶς, ὁ πόνος πωὔννοιωσα νὰ καίη τὸ κορμί μου, μὲ κάρφωσε στὴ θέσι μου. Εἶπα εὐτυχῶς.

Ναί. Γιατὶ νὰ δάγκανα τὴ σωτηρία μου! Ἦταν τὸ χέρι ἑνὸς πυροσβέστη ἐκεῖνο. Εἶχαν ἀπὸ ὥρα φτάσει καὶ μὲ τὶς σκαπάνες τους στὸ χέρι παραμέριζαν τὸν οἰκτρὸ σωρὸ τῶν παραμορφωμένων βαγο-

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙ

Μὴν κρεμᾶς ποτὲ τὴν πίστι σου στὰ μανίκια τοῦ ἄλλου.

Ἰταλική

Πιὸ εὔκολο εἶνε νὰ δημιουργήσης μιὰ καινούργια πίστι, παρὰ νὰ ξαναζωντανέψης μιὰ παληὰ ποὺ ἔσβυσε.

Δανική

Τὸ νὰ μὴν πιστεύης σὲ τίποτε δὲν εἶνε δύναμις, ἀλλὰ δυστυχία καὶ συμφορά.

Γαλλική

—ΓΙΑ Τ' ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ

Γυναῖκα ποὺ ἔχει καλὸν ἄνδρα, δὲν κάνει ποτὲ μυστικοσύμβουλο τὴν ὑπηρέτριά της.

Ἱσπανική

Τὸ κορίτσι, ὅταν μεγαλώσει, πρέπει νὰ παντρευτῆ, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ βάλη φωτιὰ στὸ πατρικό του σπίτι.

Γερμανική

Κύτταξε τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας γιὰ νὰ μαντέψης τὸ χαρακτῆρα τοῦ συζύγου.

Ἱσπανική

Κάλλιο νἄχης ἄνδρα ποὺ νὰ μὴ σ' ἀγαπᾶ, παρὰ ἄνδρα ζηλιάρη.

Ἰταλική

Ὅσο πιὸ πολὺ ἀγαπάει τὴ γυναῖκα του ὁ ἄνδρας, τόσο μεγαλώνει τὶς ἰδιοτροπίες της. Κι' ὅσο πιὸ πολὺ ἀγαπάει μιὰ γυναῖκα τὸν ἄνδρα της, τόσο διορθώνει τὰ ἐλαττώματά του.

Κινέζικη

Γιὰ νἆναι ἕνα ἀνδρόγυνο εὐτυχισμένο, πρέπει ὁ σύζυγος νἆναι κουφὸς κι' ἡ γυναῖκα του στραβή.

Γαλλική

—ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

Ἐκεῖνος ποὺ γιὰ τὸ συμφέρον του ἐκθέτει τὸ φίλο του, ποτέ του πειὰ δὲν θὰ μπορέση νὰ πιάση φίλο.

Ρουσσώ

Γιὰ νἄμαστε καλοὶ φίλοι, ἂς ἔχουμε τὰ λεφτά μας χώρια.

Ἰταλική

Ἂν οἱ φίλοι σου εἶνε πιὸ λίγοι ἀπ' τοὺς ἐχθρούς σου, θὰ πῆ πὼς εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος.

Ὁλλανδική

Κάλλιο νἆσαι διαιτητὴς σὲ μιὰ διαφορὰ μεταξὺ ἐχθρῶν σου, παρὰ μεταξὺ φίλων σου.

Ὁλλανδική

Εἶνε σπουδαῖο, μὰ ὄχι κι' εὔκολο, νὰ διακρίνης ἕναν ἄνθρωπο ἂν εἶνε φίλος σου πιστὸς ἢ εὐχάριστος ἐχθρός σου.

Πεταράχης

Τίποτε δὲν εἶνε τόσο ἐπικίνδυνο στὸν κόσμο, ὅσο τὸ νἄχης φίλο ἕναν ἄνθρωπο κουτό.

Λὰ Φονταίν

Ἂν ἔχεις ἕναν ἐχθρό, μὴ νομίζεις πὼς εἶνε λίγο, κι' ἂν ἔχεις χίλιους φίλους μὴ νομίζεις πὼς εἶνε πολλοί.

Ἑβραϊκή

Ἕνας ἐχθρὸς μπορεῖ νὰ σοῦ κάνη περισσότερο κακό, ἀπ' ὅσο καλὸ μποροῦνε νὰ σοῦ κάνουν ἑκατὸ φίλοι.

Γερμανική

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

(Ἡ Συμβουλὲς τῆς Φίλης σας)

Τὸ ὡραιότερο καὶ πολυτιμότερο στολίδι μιᾶς γυναίκας εἶνε ἀναμφιβόλως τὰ μαλλιά της. Εἴτε μακρυά, εἴτε κοντά, τὰ μαλλιὰ εἶνε τὸ ὡραιότερο πλαίσιο γιὰ τὸ γυναικεῖο πρόσωπο. Χωρὶς αὐτά, καὶ τὸ ὡραιότερο κεφάλι θὰ φαινόταν ἀποκρουστικὸ καὶ ἄχαρο.

Τὰ μαλλιὰ εἶνε ἕνα ὑπέροχο δῶρο, τὸ ὁποῖο μᾶς ἔδωσε ἡ φύσις. Κι' ἀπὸ μᾶς συνεπῶς ἐξαρτᾶται νὰ τὰ διατηροῦμε ὡραῖα καὶ νὰ τὰ κάνουμε ἀκόμη ὡραιότερα ἀπ' ὅ,τι εἶνε.

Τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν, εἶνε ἡ βούρτσα καὶ ἡ τσατσάρα. Πολλὲς ὅμως κυρίες καὶ δεσποινίδες, καὶ τώρα ἰδίως μὲ τὴ μόδα τῶν κομμένων μαλλιῶν, θεωροῦν τὴ βούρτσα περιττή. Κάνουν ὅμως μεγάλο λάθος. Ἡ βούρτσα κάνει ὠφελιμότατο «μασσάζ» στὸ κεφάλι καὶ συντελεῖ πολὺ στὴν ἀπομάκρυνσι τῆς πιτυρίδας. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἡ βούρτσα προσθέτει μιὰ ὡραία γυαλάδα στὰ μαλλιά. Ὅλες ἡ βοῦρτσες δὲν κάνουν φυσικὰ γιὰ ὅλα τὰ μαλλιά. Ὅταν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἀραιὰ καὶ λεπτά, πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε μαλακὴ βούρτσα. Ὅταν ὅμως εἶνε πυκνά, ἡ σκληρὴ βούρτσα εἶνε ἡ καλύτερη. Τὰ ἴδια μποροῦν νὰ λεχθοῦν καὶ γιὰ τὴν τσατσάρα. Ἡ λεπτὲς τσατσάρες εἶνε ἀκατάλληλες γιὰ τὰ πυκνὰ μαλλιά.

Κι' ἐρχόμαστε πειὰ στὸ λούσιμο τῶν μαλλιῶν. Ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως, τὸ συχνότερο ποὺ ἐπιτρέπεται νὰ λούζη κανεὶς τὰ μαλλιά του εἶνε κάθε 7—10 μέρες. Ἂν τὰ μαλλιὰ εἶνε πολὺ λιπαρά, τὸ συχνὸ λούσιμο δὲν τὰ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ λίπος. Προτιμότερο εἶνε λοιπὸν νὰ λούζεται κανεὶς ἀραιότερα καὶ νὰ χρησιμοποιῆ μιὰ κατάλληλη λοσιόν, μὲ τὴν ὁποία νὰ κάνη ἐντριβὲς στὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν του. Πολὺ καλὸ κάνει ἐπίσης καὶ τὸ τρίψιμο τῶν μαλλιῶν μὲ στεγνὸ πίτουρο. Τὸ μόνο δυσάρεστο στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε ὅτι συναντᾶ κανεὶς ὕστερα πολλὲς δυσκολίες γιὰ νὰ βγάλη τὸ πίτουρο ἀπὸ τὰ μαλλιά του.

Καρικατοῦρες μεγάλων ζωγράφων.
(Ἄγνωστο σκίτσο τοῦ Λεον. Ντὰ Βίντσι).

Ὅταν ἀντιθέτως τὰ μαλλιὰ εἶνε πολὺ ξηρά, πρέπει κανεὶς νὰ χρησιμοποιῆ μπριγιαντίνη ἢ κανένα εἰδικὸ λάδι γιὰ νὰ τὰ διατηρῆ σὲ καλὴ κατάστασι καὶ μαλακά.

Στὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν καταφεύγουν συνήθως ἡ κυρίες ποὺ ἄσπρισαν προώρως τὰ μαλλιά τους. Τὰ ψαρὰ μαλλιὰ προσθέτουν ἀναμφισβητήτως ἡλικία, ὅσο φρέσκα κι' ἂν εἶνε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ὄχι μόνο δὲν διανοεῖται κανεὶς νὰ ἀποτρέψη ἀπὸ τὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν τὶς κυρίες αὐτές, ἀλλ' ἀπεναντίας πρέπει καὶ νὰ τοὺς τὸ συστύση. Μιὰ κυρία ποὺ τὰ μαλλιά της ἔχουν πρόωρα λευκανθεῖ, προκαλεῖ θλιβερὴ ἐντύπωσι καὶ στοὺς γύρω της καὶ στὸν ἑαυτό της. Ἀπογοητεύεται ἀπὸ τὴ ζωή, χάνει τὸ κέφι της καὶ τὴν αὐτοπεποίθησί της. Ἐνῶ ὅταν ἐπαναφέρει τὰ μαλλιά της στὸ φυσικό τους χρῶμα, γίνεται πολὺ πιὸ εὐχάριστη στοὺς δικούς της καὶ βλέπει μ' ἄλλο μάτι τὴ ζωή. Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ συστήσουμε στὶς κυρίες αὐτές, εἶνε νὰ χρησιμοποιοῦν ὑλικὰ πρώτης τάξεως, γιατὶ ἀλλοιῶς τὰ μαλλιά τους θὰ πάρουν ἕνα χρῶμα ψεύτικο καὶ κοκκινωπό.

Τὸ πολὺ συχνὸ ὀντουλάρισμα, καθὼς καὶ τὸ σφιχτὸ τύλιγμα τῶν μαλλιῶν στὰ φουρκετάκια, βλάπτουν ἐπίσης ἐξαιρετικὰ τὰ μαλλιά. Ἡ θέσεις δηλαδή, ὅπου τὸ μαλλὶ σχηματίζει γωνία, ἀδυνατίζουν μὲ τὸν καιρὸ καὶ ἡ τρίχα σπάζει. Πολὺ πιὸ εὐαίσθητα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶνε τὰ ξανθὰ μαλλιὰ κι' ἀκόμη περισσότερο τὰ ὀξιζεναρισμένα.

Ὁ προτιμότερος τρόπος νὰ ὀντουλάρετε τὰ μαλλιά σας εἶνε μὲ τὸ νερό. Φυσικά, γιὰ νὰ τὸ κάνη κανεὶς αὐτό, χρειάζεται μεγάλη ἐπιτηδειότητα, γιατὶ ὅλα τὰ μαλλιὰ δὲν κατσαρώνουν εὔκολα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ὡστόσο, ἂν κάθε πρωῒ ποὺ χτενίζεσθε βρέχετε ἐλαφρὰ τὰ μαλλιά σας μὲ λίγο νερὸ ἢ μὲ μιὰ ἐλαφρὰ λοσιόν, κι' ὕστερα τοὺς κάνετε μερικὲς ὀντουλασιὸν μὲ τὸ χέρι ἢ μὲ μερικὰ χτενάκια καὶ τὰ διατηρήσετε σ' αὐτὴ τὴ θέσι δένοντάς τα μ' ἕνα βέλο, θὰ ἰδῆτε πὼς μὲ τὸν καιρὸ θὰ διορθωθοῦν μόνα τους. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖτε νὰ διατηρήσετε ἐπὶ πολὺν καιρὸ τὸ ὀντουλάρισμα ποὺ σᾶς ἔκανε ὁ κουρέας σας.

Συμπλήρωμα τῆς γυναικείας καλλονῆς εἶνε τὰ φρύδια καὶ τὰ βλέφαρα. Τὰ φρύδια εἶνε τῆς μόδας νὰ εἶνε λεπτὰ καὶ «γαϊτανωτά». Γι' αὐτό, ἂν θέλετε νὰ τὰ λεπτύνετε, προτιμότερο κι' ἀπὸ τὸ ξύρισμα κι' ἀπὸ τὸ μάδημα εἶνε τὸ προσεκτικὸ ψαλλίδισμα μ' ἕνα γυριστὸ ψαλλιδάκι. Τὸ ξύρισμα ἀφίνει σκιὰ στὸ φρύδι καὶ προκαλεῖ πυκνότερο ξαναφύτρωμα τῶν τριχῶν καὶ τὸ μάδημα εἶνε πάλι πολὺ ὀδυνηρό.

Καὶ τὰ φρύδια σας καὶ τὰ τσίνουρά σας πρέπει νὰ τὰ βουρτσίζετε ταχτικά, γιὰ νὰ εἶνε ὡραῖα, μὲ μιὰ μικρὴ βουρτσίτσα. Ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ τσίνουρά σας, σᾶς συνιστοῦμε νὰ βάζετε στὴ βούρτσα λίγη βαζελίνη, ἡ ὁποία τὰ κάνει πυκνότερα καὶ μακρύτερα. Τὰ μακρυὰ τσίνουρα εἶνε τὸ ὡραιότερο στολίδι τοῦ ματιοῦ. Τώρα τελευταῖα μάλιστα εἶνε τόσο πολὺ τῆς μόδας, ὥστε στὸ Παρίσι ἡ κυρίες ποὺ δὲν ἔχουν ἐκ φύσεως μακρὲς βλεφαρίδες, προσθέτουν ψεύτικες!

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

νιῶν, ψάχνοντας γιὰ θύματα ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια αὐτὰ τῆς ὀλέθριας συγκρούσεως.

Ἄρχισα νὰ ξαναχάνω πάλι τὶς τυραννισμένες μου αἰσθήσεις. Μὰ πρόλαβαν καὶ μ' ἔβγαλαν ἀπὸ κεῖ μέσα ἀπ' τὸν ἀπαίσιο ἐκεῖνο τάφο μου. Καὶ μὲ κόπο πάλι ξεκόλλησαν ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου τὸ ἄψυχο κορμάκι τῆς μικρούλας μου συνταξειδιώτισσας, τὴν ὥρα ποὺ μᾶς ἔβγαζαν ἀπ' τὸ σωρὸ τῶν συντριμμιῶν.

Μᾶς ἔστειλαν: αὐτὴ βαθειὰ στὸ χῶμα, κι' ἐμένα στὴ ζωή. Μὰ ἐγὼ τὴν ἔκλαψα πικρὰ τὴν ἄμοιρη κι' ἀγνὴ κοπέλλα, ποὺ τὴν γνώρισα γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ θὰ κλαίω μὲ δάκρυ καυτερὸ τὸν ἀξέχαστο καὶ τραγικὸ χαμό της.

Ὠρεβουάρ, γλυκειά μου. Σὲ κράτησα νεκρὴ ὧρες πολλὲς στὴν ἀγκαλιά μου, πρὶν προλάβω νὰ σὲ σφίξω ἐκεῖ μέσα ζωντανή.
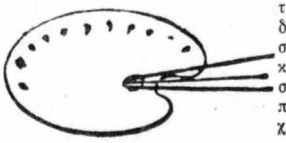
Θὰ τὴν κρατήσω ὥς τὸ θάνατό μου παρθένα τὴν τραγική μου ἀγκαλιά. Δὲν θὰ νοιώση πειὰ ἄλλη γυναῖκα τὴ χλιαρή της ζεστασιά. Ὠρεβουὰρ ἐκεῖ ψηλά, γλυκειά μου μικροῦλα!....